Sambapigens sidste dans

Sambapigens sidste dans

Denis Lewinsky
Copyright 2010 Lewinsky books
ISBN 978-87-995878-2-7
1. oplag 2010

Bogen er sat med Palatino Linotype og Verdana
Trykt i Danmark hos Scandinavian Digital Press
Omslag af Miki Less

Sambapigens sidste dans

Denis Lewinsky

1

Det havde altid undret Jack, hvorfor vejarbejde i København altid skulle laves om vinteren. Af alle tidspunkter på året så valgte kommunen at grave halvdelen af byen op, når det var allerkoldest. Men vejarbejderen var ligeglad, han nåede det samme antal bajere, hvad enten det var minus 5° eller plus 25°. Det eneste, der blev udskiftet, var undskyldningen. Vejarbejdet i Gothersgade havde stået på i fjorten dage, og det havde taget relativ kort tid at få gravet den 1 km lange og cirka 1,5 meter dybe graverende for at få blotlagt undergrundens spindelvæv af rør og ledninger.

Det var en frostklar morgen, hvor en kølig vind fra nord blæste ind over København. Temperaturen var lige under frysepunktet, men det føltes meget koldere. Klokken var syv om morgenen, og solens første stråler var begyndt at kigge frem. Det var, mens de ventede på ham, der skulle komme med jorden til at dække hullet til, at Jack så, at der var noget, der ikke helt var, som det skulle være. Det, der fangede Jacks opmærksomhed, var de røde negle, der stak op af jorden. Jack havde, sammen med Peter som var en af hans arbejdskollegaer, fjernet de store træplader, så lastbilens lad kunne hælde sandet ned over naturgasledningerne. Peter så ingenting – ikke fordi han var blind, selvom han var meget nærsynet, snarere fordi det næsten var jul, og Peter var optaget af dagens første juleøl.

Da Jack så de røde negle, kastede han sig ned i graverenden for at sikre sig, at han så rigtigt. Hans hånd dykkede forsigtigt

ned i sandet, hvor han stødte på resten af armen. Han tog forsigtigt i armen og trak langsomt i den for at se, om der fulgte en krop med. Det gjorde der. Hun kunne ikke have ligget der i mange timer, tænkte Jack. Hun var godt nok kold men ikke frossen.

"Peter," råbte Jack med en styrke, der fik Peter til at tabe ølflasken af bare forskrækkelse. "Få fat i Svendsen og sig, at han skal ringe til strømerne og få fat i en ambulance." Peter løb straks af sted mod skurvognen for at få fat i Svendsen.

Jack stod i sine egne tanker og beundrede kvinden, der lå foran ham. Hun var noget af det smukkeste, han nogensinde havde set. Selvom hun så lidt dybfrossen ud, så kunne han ikke undgå at bemærke hendes smukke former og lysebrune hud. Hun havde en tatovering på højre ankel. Det var en kæde med en lille blomst på. Blomsten var rød og grøn. Han spekulerede over, hvilken idiot der ville myrde en sådan kvinde, da han registrerede, at nogen råbte på ham med en høj og skinger stemme.

Når man står nede i en graverende og kigger op, så ser alting meget anderledes ud. Jack kiggede op og så en skikkelse iklædt sort lædertøj fra top til tå ved siden af en kæmpe BMW-motorcykel. Hun var den type politibetjent, Jack havde lidt svært ved at tage alvorligt. For det første fordi hun talte med jysk accent, og for det andet fordi hun så lidt for godt ud i lædertøj.

"Var det dig, der fandt hende?" spurgte hun med en klingende jysk accent.

Til det kunne Jack ikke andet end at nikke bekræftende, mens han trak en anelse på smilebåndet.

Jack kunne se, at hun var færdselsbetjent, og de havde normalt intet med mord at gøre. Hun må have hørt over radioen, at der var fundet en død kvinde og var kørt herhen. Det varede ikke lang tid, før end hele gaden var fyldt med alle mulige typer

politifolk. Alle vejarbejderne var blevet bedt om at blive på stedet og vente med at gå hjem, til de var blevet afhørt. De sad alle samlet i den blå skurvogn, da kriminalpolitiet ankom. Den var placeret i starten af Linnésgade og fungerede normalt som frokostkantine.

To civilklædte betjente trådte ind ad døren i skurvognen. Lyset fra de blotlagte neonrør i loftet fik rummet til at ligne en operationsstue, lige bortset fra alle udklippene af Ekstra Bladets side 9 piger, der prydede væggen. De to betjente præsenterede sig som kriminalkommissær Thomsen og assistent Frederiksen. De gik som to siamesiske tvillinger hen til Peter. Hvad de ikke vidste, var, at efter Peter havde set den døde kvinde, havde han nået at drikke yderligere fire juleøl ganske hurtigt efter hinanden, så Thomsen og Frederiksen opgav hurtigt at spørge ham om noget som helst. Svendsen, som var den team-leder, der havde tilkaldt politiet, sad ved siden af Peter. Svendsen var en lille kraftig fyr, ikke tyk, bare kraftigt bygget, i begyndelsen af halvtredserne. Han bar altid hjelm, selv når de var indenfor. Der var faktisk ikke mange, der havde set ham uden hjelm. Rygterne ville, at han var halvskaldet. Han gik altid i Kansas arbejdstøj og sikkerhedssko, selv i sin fritid. Han overholdt samtlige regler og hans kald i livet var at sikre, at alle andre også gjorde det. Men Svendsen kunne heller ikke sige så meget ud over, at han var blevet bedt om at ringe til politiet.

Thomsen og Frederiksen gik hen til Jack og præsenterede sig. Jack ville gætte Thomsen til at være en cirka 45 år gammel. Han kunne se, at han var veltrænet med brede og kraftige skuldre, fremskudt brystkasse og stram mave. Jack fornemmede en eller anden form for ro og autoritet, der hvilede over ham. Hans ansigt var lettere furet, og alderen var begyndt at sætte sine spor, men

på den gode måde. Hans hår var bølget og brunligt med grå stænk, som var svære at se. Hans blå øjne virkede intelligente, og han var meget opmærksom, når han talte. Han var klædt i sorte jeans, et par boots og en stor rullekravetrøje med en vatteret vest. Frederiksen virkede på mange måder som hans modsætning. Han var tynd og ranglet at se på, med store sorte øjne og et lidt indfaldent spidst ansigt. Han virkede nervøs og flakkende i blikket.

Thomsen åbnede sin sorte bog og tog en kuglepen frem.

"Det var dig, der fandt hende?"

"Yep."

"Har du noget imod at fortælle kort, hvordan det foregik?"

Jack fortalte dem, hvad der var sket denne morgen, og Thomsen skrev flittigt ned i den lille sorte. Frederiksen holdt sig lidt i baggrunden og så ud til at skrive det samme i sin lille sorte bog. Da Jack var færdig med at fortælle om sin opdagelse, ville Thomsen gerne have Jack med ned til stationen for at tage fingeraftryk.

Jack sad på bagsædet i en af politiets Ford biler og tænkte ved sig selv, hvilke røvkedelige biler, politiet altid kørte rundt i. Bilen var ren og nydelig, den så næsten ubrugt ud. Jack sad og grinede for sig selv, mens han kørte sine store mudrede støvler rundt på bundtæppet i bilen. Thomsen og Frederiksen skulle bruge mindst en time på at få disse måtter rene igen efter samtalen. Der blev ikke rigtigt talt i bilen på vej hen mod stationen. Jack troede, de skulle hen til Store Kongensgade politistation, som var den, der var tættest på, men nej. Der var blevet rationaliseret og lavet store omlægninger af de administrative rutiner, så hele kriminalafdelingen var flyttet ned på Halmtorvet.

Da de ankom til politistationen på Halmtorvet tog de elevatoren op til tredje sal, hvor de gik ind på et kontor med udsigt over den gamle kødby, hvor dagens aktiviteter allerede så småt var ved at ebbe ud. Jack blev placeret på den ene side af bordet, Thomsen og Frederiksen satte sig på den modsatte side. En kvindelig betjent kom ind og stillede en termokande med kaffe, tre plastikkopper, lidt sukker og noget pulvermælk på bordet og forsvandt stille ud af døren igen. Thomsen lænede sig frem, tændte for en båndoptager og indtalte dagens dato og tidspunkt. Kontoret var malet i en lysegrå nuance, der fik ansigtsfarven hos de tilstedeværende til at blive nærmest askegrå. Gardinerne havde en ubestemmelig, gullig farve og var med garanti aldrig blevet renset. Gulvtæppet var meget syntetisk og brunligt, hvor tidens pletter og kaffestænk udgjorde et kreativt mønster. Belysningen i loftet bestod af en ubestemmelig messinglampe fra halvfjerdserne. Der var ingen computere. En gammel IBM-skrivemaskine stod på et bord med hjul i hjørnet med et ugennemsigtigt plastikovertræk på.

Det var Thomsen, der førte ordet.

"Du hedder Jack Lublo?" lød det knastørt og metallisk, mens han kort kiggede op fra sin sorte bog."

Jack nikkede og sagde ja.

"Du arbejder i Statens Vejdirektorat?"

"Ja," sagde Jack lidt forundret over typen af spørgsmål.

"Hvor lang tid har du gjort det?"

"Omkring seks år."

"Kan du forsøge kort at beskrive med dine egne ord, hvad der skete, da du fandt pigen?

"Det har jeg jo fortalt dig?"

”Kan du ikke med dine egne ord beskrive, hvordan det hele foregik?”

”Jeg troede sgu, det kun var på film, at politiet skulle have alting gentaget to gange,” sagde Jack lettere irriteret.

”Det er ikke kun på film, men ofte udelades der små detaljer, som kan komme frem, når ting bliver genfortalt, så vi gør ikke dette for at genere dig,” sagde Thomsen.

”Vi stod der og ventede på, at lastbilen skulle komme med gruset, der skulle ned i hullet og havde lige fjernet afdækningspladerne. Ved et tilfælde stod jeg og kiggede ned i hullet og ser pludselig et par røde negle. Herefter tænkte jeg ikke så meget mere over det. Jeg hoppede ned i hullet og trak pigen op.”

”Du bemærkede ikke nogen andre ting rundt omkring stedet, hvor du fandt hende?”

”Næh. Du har jo selv set stedet. Det er bare et hul med en masse jord, ledninger og sand.”

”For at jeg kan få et klart billed, over måden I arbejder på, kunne du så ikke beskrive for mig, hvordan man arbejder i Statens Vejdirektorat?”

Jack kiggede lidt forundret på Thomsen, der bare trak på skuldrene og indikerede, at han skulle fortsætte.

”I Statens Vejdirektorat arbejder man i grupper. Der er dem, der graver hullerne. Der er dem, der fjerner jorden. Der er dem, der lægger ledningerne. Der er dem, der fortæller de andre, hvad de skal gøre. Der er dem, der dækker det hele til igen. Og der er dem, der lægger den øverste gadebelægning. Det hele er så fint opdelt og organiseret, at ingen vil gøre de andres arbejde. Denne fine opdeling af arbejdsopgaver medfører en masse ventetid for vejarbejderen. Mens man venter, ryger der ofte en bajer eller to ned.”

”Du er godt klar over, at du muligvis har ødelagt vigtige spor, fordi du bare har taget pigen op,” lød det fra Frederiksen, der ellers havde været helt passiv, nærmest skulpturagtig under forhøret.

Jack lænede sig frem, så Frederiksen ind øjnene og mærkede irritationen strømme igennem sig.

”Næste gang jeg finder et par røde negle i sandet, så skal jeg nok lade dem ligge og tilkalde politiet.”

Frederiksen rykkede lidt tilbage på stolen og forblev tavs. Det var Thomsen, der hurtigt tog over igen.

”Så rolig nu,” sagde Thomsen og afbrød båndoptageren.

”Vi skal lige have taget dine fingeraftryk, inden du går herfra, så vi kan skelne dine og eventuelt andres fingeraftryk fra hinanden på pigens krop. Hvor bor du?”

Jack nikkede indforstået.

”Jeg bor nede i Westend.”

”Vi kan godt køre dig hjem, hvis du gerne vil have det?”

”Det er ok, jeg trænger til lidt frisk luft. Jeg har brug for at bearbejde dagens begivenheder, og jeg tænker bedst, når jeg går,” sagde Jack og begyndte at rejse sig og gå mod døren.

”Hvis du kommer i tanke om noget, så kan du ringe på dette nummer,” sagde Thomsen, mens han rakte sit visitkort til Jack. ”Frederiksen vil gå med dig og få ordnet fingeraftrykkene.”

Jack begyndte at spadsere i retning af Westend. Det var lang tid siden, han var gået denne vej hjem. Han undrede sig over, at man stadigvæk i dagens København kunne se så mange nedslidte og udbombede huse. Byfornyelseskronerne havde åbenbart endnu ikke fundet vej til denne bydel. På sin vej mødte han en del menneskeskæbner, hvis held i tilværelsen havde været ganske

begrænset. Unge narkoludere, som ventede på dagens fangst og stive fulderikker enten på vej hjem, hvis de havde sådan et eller på vej til en endnu større brandert. Alt sammen blandet med hallal-slagtere og etniske grønthandlere, der satte dagens varer og tilbud frem. Hvilket trist syn, og det var stadigvæk kun formiddag.

Hvad fanden lavede en smuk ung pige nede i graverenden på Gothersgade? Hvorfor havde hun ikke tøj på? Jack kunne se på hendes ansigtstræk, at hun stammede fra et land, hvor solen var hyppigere gæst end i Danmark, og han gættede på, at hun måtte have sine rødder i Sydamerika, et område han kendte særdeles godt. Da Jack trak hende op af sandet, havde han bemærket det store sår, hun havde i baghovedet. Blodet var selvfølgelig størknet, men der var ingen tvivl om, at hun havde fået et ordentligt slag i hovedet. Der var ingen skudhuller eller tegn på nogen form for mishandling. Jack havde fået set godt på hende. Hun havde en fantastisk figur, muskuløs, veltrimmet, faste bryster, der sad lige, hvor de skulle. Hun havde nok ikke været typen, der gik efter vejarbejdere.

Jack havde ikke været vejarbejder hele sit liv. Det var kun i de sidste seks år, han havde arbejdet for Statens Vejdirektorat. Siden han var begyndt som vejarbejder, havde han tabt femten overflødige kilo og resterne af hans fortidige fedtlag var blevet omdannet til muskler, der havde fordelt sig jævnt over hans 180 cm høje skikkelse. Hans mørkebrune hår var stadigvæk intakt, selvom han havde svært ved at vænne sig til de små grå hår, der langsomt begyndte at finde deres mere og mere permanente tilstedeværelse i hans hovedbund. Jack var blevet fyrre år. Hans brune øjne, høje kindben, brede smil kunne stadig få pigerne, der gik

forbi ham på gaden til vende sig om, specielt om sommeren, hvor arbejdet foregik i bar overkrop.

Jack fulgte intenst med i nyhederne, efter han havde fundet pigen i Gothersgade.

Hun havde ikke fået megen omtale i aftenens radionyheder. Man havde i stedet valgt at fokusere på en protestskrivelse fra de danske præster til skatteministeren, der netop havde truffet afgørelse om beskatning af præsters private telefoner. Begge danske tv-kanaler nævnte imidlertid mordet, men det eneste, der blev sagt, var, at politiet endnu var på bar bund i sagen. Man manglede et motiv. De kunne ikke sige noget om pigens identitet, men anslog hendes alder til at være cirka 25 år, og man mente, at hun muligvis stammede fra Sydamerika. Der blev ikke sagt noget om hvor i Sydamerika. Der blev vist et billede af hendes ansigt med lukkede øjne, og politiet opfordrede folk, der eventuelt kendte hende til at ringe til politiet i København. Jack kom til at tænke på pigens tatovering. Han vidste, at han havde set den før, men det var mindst ti år siden. Dengang var det ikke moderne for unge piger at tatovere sig. I dag er det jo nærmere reglen end undtagelsen. Ekstra Bladet og BT havde gjort lidt mere ud af drabet med helsider i farver over gerningsstedet og et interview med kriminalkommissær Thomsen. Det fyldte to sider. Politiet havde ifølge formiddagsbladene en teori om et narkoopgør. Bortset fra det stod der ingenting.

I skurvognen blev der diskuteret meget, og teorierne, om hvorfor pigen var havnet i graverenden, var mange. Alle formiddagsblade blev pløjet igennem, men først efter at alle havde givet karakterer til Ekstra Bladets side 9 pige. Karaktererne blev givet som et tal mellem 1-10. Hvis hun fik fra 7 og opefter, fik hun en æresplads på væggen i skurvognen. Nyhederne blev fulgt intenst,

og der blev stort set ikke snakket om andet end pigen i graverenden i den efterfølgende uge. Derefter var alt glemt. Der var nye katastrofer, voldtægter, mord. Pigen i graverenden var efter bare en uge blevet en gammel nyhed.

2

Ofte, når Jack kom hjem efter en hård dags arbejde, fandt han en god flaske vin frem. Han kunne lide tanken om, at fejre de små ting i livet, hvad enten det var gode eller dårlige. Det gjaldt om altid at se tingene fra den positive side. At forfalde til tanken om at lade sig styre af alt det negative det var for let. I dag blev det til en italiensk Ruffino, årgang 1985. Efter passende iltning fyldte han et stort rødvinsglas. Han lagde sig i sin yndlingsliggestol, en Corbusier, med glasset i højre hånd, roterende i lette bløde cirkler. Først duftede han til vinen, smagte på den og lod dens fylde eksplodere i sin mund. Hans venstre hånd fandt fjernbetjeningen til B&O-anlægget på bordet ved siden af stolen og efter et par sekunder kunne de første strofer af Horowitz's virtuose klaverspil høres.

Han havde boet i lejligheden på Vesterbro de sidste tre år. Kvarteret passede ham fint, for der var den form for liv i gaden, som han kendte fra sin tid i London, og som han elskede. Masser af indvandrere, forskellige kulturer, mennesker og krydderier i alle mulige farver. Duften af det fremmede.

Hans lejlighed var en femværelses herskabslejlighed, der stammede fra starten af det 19. århundrede. Ejendommen havde alle de kvaliteter, som en finere herskabsejendom fra den tid skulle have med udskæringer, stukkatur og håndværksmæssige detaljer. Vesterbro var jo ikke ligeså fashionabelt som Frederiksberg, hvis fineste handelsgade Frederiksberg Allé, kun befandt

sig 100 meter fra kvarteret i Westend. Alligevel var det to vidt forskellige verdener, der eksisterede side om side med hinanden.

Da han overtog lejligheden, kunne man knapt kalde det en herskabslejlighed, men efter en kraftig modernisering kom alle lejlighedens detaljer og skønhed til sin ret. Han havde altid lært at værdsætte smukke ting, så han gjorde en stor ting ud af at holde sit hjem, som en base for skønhed. Han elskede kunst, specielt moderne kunst, og han havde da gennem tiden fået indkøbt nogle af tidens mest moderne kunstnere. Fra barnsben havde hans far taget ham med på kunstudstillinger og museer, og hans interesse blev således vækket på et tidligt tidspunkt. Men det var først, da han var begyndt at tjene rigtige penge i London, at han kunne tillade sig at købe kunst. Indtil da havde han nydt kunsten i det offentlige rum. Han elskede at ligge i sin liggestol og kigge ud i den store højloftede stue med stuk og høje paneler. Repræsentanter for moderne dansk kunst gav lejligheden liv i form af malerier og skulpturer. Kombinationen af gamle og nye ting fascinerede Jack, så bortset fra hans moderne yndlingsstol og sofa, bestod stuen af et par udvalgte antikviteter og nogle antikke persiske tæpper.

Jack spekulerede ofte over livets tilfældigheder. Hvor ofte et af dagligdagens mange valg eller beslutninger kan blive skæbnesvangert for mennesker og deres liv fremover eller mangel på samme. Det var jo et tilfælde, at han fandt pigen med de røde negle. Tænk hvis han ikke havde fundet hende, så kunne hun have ligget der i årtier, indtil TDC eller NESA fandt ud af, at der skulle udskiftes i naturgasledningerne eller el-nettet. Hun havde også truffet et valg, men hvilket valg hun havde truffet, var Jack ikke klar over. Det eneste, han vidste, var, at det var det forkerte.

Han havde nået en alder, hvor livet ikke længere kun var en leg. Han havde set og oplevet ting, han hånligt ville have afvist muligheden af, hvis han var ung. Han tænkte ofte på sin ven Mike, og de valg der havde været så skæbnesvangre for ham. Han savnede Mike, og det kunne gøre helt ondt i maven på ham, når han tænkte tilbage på det liv, de havde haft i London.

De mødtes, som man så ofte gør i London, på en bar. Jack var ny i City og kendte ikke mange. Gennem nogle fælles bekendte blev de introduceret til hinanden. Det blev hurtigt klart for dem, at de havde flere fælles interesser, nærmere betegnet kvinder, biler og squash. De begyndte at spille squash tre gange om ugen. Efter kampene, som Mike oftest vandt, kunne de lige nå en latte og en croissant, inden dagen skulle begynde. I City begyndte dagen meget tidligt. Når de ikke spillede squash, startede de kl. 6.30, og de dage de spillede squash kl. 7.30. Når dagen sluttede omkring 19.00, var der ofte kundemiddage, vin og kvinder i nævnte rækkefølge. Ofte ville Mike støde til senere på aftenen, da det, der havde hans primære interesse, var kvinder. Det forunderlige ved Mike var, at han var forelsket i alle kvinder. Det var uanset, om de var tykke, tynde, høje eller lave. Store bryster, små bryster, sorte, gule eller hvide. Det gjorde ingen forskel. De var alle smukke i hans øjne. Hans åbenhed og umiddelbare tilgang til kvinderne betød, at Mike hurtigt blev midtpunkt i selskabet. Et platinkreditkort fra AMEX fungerede også ganske godt som katalysator for en god aften med det modsatte køn. Jack havde ikke tal på, hvor mange gange han og Mike var vågnet op i diverse suiter på hoteller i London med fruentimmere, de havde mødt aftenen før.

Jack var mere selektiv i sit syn på det modsatte køn. Han beundrede den åbenhed og ukritiske tilgang, som Mike havde til kvinder. Han var mere reserveret uden at kunne angive nogen som helst årsag til, at han var det. Måske var det hans natur at være mere skeptisk, fordomsfuld uden at ville være det. Så han en fed kvinde spise en stor is, så var han med det samme af den opfattelse, at det nok var hendes egen skyld, at hun vejede fyrre kilo for meget. Rationelt set vidste han jo godt, at der kunne være mange årsager til, at hendes vægt var, som den var. Det kunne også være, at hun allerede havde tabt halvtreds kilo og ville fejre det med en is. Ikke desto mindre var det en side af sig selv, som han arbejdede med at forbedre.

Biler var en anden ting, Mike og Jack kunne bruge meget tid på. I Danmark var biler jo nærmest ubetalelige, hvis det skulle være de fede mærker. I London var de til at betale. Til gengæld kunne man stort set aldrig køre i dem på grund af trafikken. Ikke desto mindre havde Mike investeret i en Aston Martin DB6, som de brugte i weekenden, hvor det var til at komme rundt i London og omegn. Weekenderne blev ofte brugt ude på forskellige klubber, hvor de unge og rige i Londons jetset liv havde deres gang. Det var en herligt uforpligtende tid i London, og han kunne ofte med vemod tænke tilbage på, hvor skæbnesvangert Mikes valg havde været. Det var ikke, fordi han savnede sit liv i London. Han vidste, at ingen fester varer evigt. Alting har en ende på godt og ondt, dog er der stor forskel på slutninger. Der er de slutninger, hvor man selv træffer beslutningen, og så er der de slutninger, hvor andre træffer dem for en. Uanset om han kunne forstå Mike og hans beslutning, så ville han aldrig kunne tilgive ham.

Horowitz var ved at være ved vejs ende og Stuttgarter Kammerorchester tog over i deres fortolkning af Giazotto fra Tomaso Albinoni. Lyden af den melankolske violin fyldte stuen med længsel og savn, mens Jack skænkede endnu et glas af Ruffinoen, og lod minderne flyde. Tilbage til dengang han tilfældigt mødte Erik, hvilket betød, at hans hidtidige liv tog en ny drejning.

3

Der var gået seks måneder, siden Jack fandt den døde pige. Sommeren var kommet til København, og Jack kunne stadigvæk ikke glemme hende. Måske var det fordi, det var ham, der havde haft hende i sine arme, da han hev hende fri af sandet. Måske var det, fordi han følte sig meget hjælpeløs, da han stod med hende. Han havde brugt mange aftener på at tænke over pigen med de røde negle. Hele verden havde tilsyneladende glemt hende. Hun var jo bare en overstået overskrift i mediernes uophørlige jagt på nyheder. Selv ude blandt hans kollegaer var hun hurtigt blevet glemt, og dagligdagens gøremål med at vurdere de forskellige side ni piger og anden mandesnak blev hurtigt dagligdagens agenda.

Gennem de seneste par måneder havde Jack flere gange ringet til Thomsen eller Frederiksen for at høre, om man havde fundet ud af noget nyt om kvinden. I starten sagde de, at de stadigvæk efterforskede sagen, men som tiden skred frem, blev svarene kortere og kortere. Et halvt år efter sagde de, at sagen var henlagt som uopklaret.

En morgen, hvor Jack alligevel ikke skulle på arbejde, besluttede han sig for at ringe til Thomsen. Han spurgte, om han ikke måtte invitere ham på en lille uformel frokost nede hos Ida Davidsen. I starten lød Thomsen forvirret og nærmest forundret over, at Jack overhovedet kendte til Ida Davidsen. Men efter en kort pause sagde han ja tak til invitationen.

De mødtes samme dag præcis kl. 13.00 foran Ida Davidsen. Jack var i klædt en sort poloshirt, lys beige, mønstret tweedjakke og et par sorte bukser.

Thomsen blev overrasket over at se ham. Jack lignede bestemt ikke den vejarbejder, han havde haft med på politistationen til afhøring. Thomsen havde et par lyse lærredsbukser, en lyseblå skjorte med korte ærmer på og en vindjakke over skulderen. Hans blå øjne strålede endnu klarere her om sommeren, hvor hans kulør bar præg af en del udendørs aktiviteter. Thomsen var en stor mand. Med sine knap to meter og meget brede skuldre så han anderledes ud, end Jack huskede ham.

Restaurant Ida Davidsen var en af Københavns ældste frokostrestauranter. Lokalet var kun oplyst af lavthængende bordlamper, der oplyste bordene i runde ringe. Inventaret var fra dengang stedet åbnede, og der var ingen, der havde tænkt sig at bringe stedet op til moderne tid med hensyn til farve, indretning eller funktion. Men tag ikke fejl. To ting kunne man være ganske sikker på: skyhøje priser og forrygende kvalitet. Da de havde sat sig ved bordet, fik de hurtigt en smørrebrødsliste på halvanden meter over de mulige smørebrødskombinationer.

Restauranten var næsten tom, da de kom. Fire japanere sad i hjørnet og grinede, mens tjeneren på sit bedste engelsk forklarede, hvad smørrebrød var for noget. Hvorvidt japanerne forstod noget af den forklaring, de fik, vides ikke, men de så i hvert fald glade og tilfredse ud.

Jack og Thomsen gik op til disken, hvor de kunne se det store udvalg af de forskellige typer af pålæg huset kunne byde på. Da de havde betragtet udvalget, gik de tilbage til deres bord, satte sig ned og afgav deres bestillinger til tjeneren, der ventede på dem.

Da Jack ringede for at invitere Thomsen ud, havde han spurgt, om han måtte stille Thomsen nogle spørgsmål vedrørende den døde kvinde. Thomsen havde sagt, at han godt måtte spørge, men om han fik et svar, kom an på, hvad han spurgte om. Thomsen vidste godt, at når sagen var henlagt, var der ingen, der interesserede sig for den mere. Det undrede faktisk Thomsen, at den eneste, der oprigtigt var interesseret i denne sag, var Jack. Thomsen fiskede en halvflad pakke Kings frem fra skjortelommen. Uden at kigge på pakken bankede han en cigaret ud og førte den op til munden. Samtidig fik den anden hånd cigaretlighteren frem fra hans bukselomme. Det hele foregik nærmest i en bevægelse. Efter et par sekunder kom en tyk blågrå røg ud af næsen og munden samtidig. Thomsen tilbød Jack en cigaret, men han rystede på hovedet.

"Hvorfor ved I så lidt om denne kvinde?" spurgte Jack og kom til at lyde lidt mere anklagende end tiltænkt.

Thomsen kiggede på ham og kneb øjnene lidt sammen.

"Vi ved efterhånden en del ting om hende. Problemet er, at det vi ved, kan vi ikke rigtigt bruge til noget."

"Hvad mener du?" spurgte Jack nysgerrigt og rykkede lidt frem på stolen.

Thomsen tænkte sig om et øjeblik for at overveje, hvordan han skulle begynde sin forklaring. Han rettede sig i stolen og kiggede på Jack.

"Vi ved, at hun ankom til København to dage inden, hun blev myrdet. Hendes navn var Miranda Batista. Det var det navn, hun fløj under. Hun kom til København via London med det brasilianske luftfartsselskab Varig. Vi ved, at hun kun mellemlandede i London og tog direkte videre til København."

”Hvor tog hun hen, da hun kom til København? Hun bookede sig vel ind på et hotel?”

”Nej, det mærkelige er, at fra hun stod af flyet i København stopper alle spor. Vi har tjekket hoteller, taxier, vandrehjem, udlejningslejligheder. Vi har tjekket alt. Så vi må antage, at nogen har afhentet hende i lufthavnen og taget sig af hende, mens hun var her i København.”

”Hvad har I mere fundet ud af om Miranda? Jack følte sig pludselig lettet over, at han nu kunne sætte et navn på den døde pige.”

”Kvindens baggrund var umulig at fastslå. Vi antog, at hun stammede fra en af favelaerne i Rio. Det var umuligt at få nogen til at hjælpe med en seriøs form for efterforskning i Brasilien. Brasilianerne var tilsyneladende ligeglade med en tilfældig, brasiliansk kvinde, der var fundet død i København.”

”Hvordan kan de være ligeglade?” spurgte Jack og lød lettere indigneret.

”Det skal jeg fortælle dig. Da vi var i Rio kunne politiet fortælle, at alene i Rio havde de hundrede mord om ugen. Så en fra eller til var ikke noget, de kunne gå så meget op i. De havde simpelthen ikke resurserne eller systemet til at håndtere en professionel opklaring af så mange mord. Mange af de døde havde de ingen mulighed for at identificere, fordi de i samfundsmæssig henseende ikke eksisterede.”

Tjeneren nærmede sig deres bord med drikkevarerne. Thomsen var til cola, han var jo i tjeneste og Jack tog en kold Carlsberg pilsner. Kort tid efter kom tjeneren med et par tallerkner med højt belagt smørrebrød.

”Hvad mener du med, at de ikke eksisterer?” spurgte Jack.

”Som politimand i Brasilien kan man ikke bare gå rundt, de steder man vil, med et billede af en død pige og spørge, om nogen kender hende,” forklarede Thomsen, mens han tyggede på sin laksemad.

”I bedste fald får man intet svar, og i værste fald ender man selv som den på billedet. Det eneste, politiet i Rio reelt kunne fortælle os, var, at ingen havde efterlyst en Miranda Batista. Tilsyneladende var der ingen, der savnede hende, eller for den sags skyld kendte hende. Det store spørgsmål er så, hvad lavede hun i København? Og det har vi ikke kunnet finde ud af. ”

”Har I undersøgt, hvem der har haft kendskab til, hvornår hullet i Gothersgade skulle fyldes med sand?” Jack så lige ind i Thomsens blå øjne.

”Samtlige beboere i gaden og administratorer af ejendommene havde fået besked om gravearbejdet. Alle vidste, hvornår det begyndte, og hvornår det skulle slutte,” forklarede Thomsen.

Da de var færdige med at spise, kom tjeneren og fjernede de tomme tallerkner og spurgte, om de ville have noget kaffe. Jack bestilte vand, kaffe og petitfours. Da tjeneren forlod bordet, fortsatte Thomsen, mens han tændte en ny cigaret.

”Vi har selvfølgelig i forbindelse med vores almindelige undersøgelser snakket med alle beboere i området, for at høre om nogen havde set eller hørt noget. Men alle svar, vi fik, var negative. Der var ingen, som havde set eller hørt noget.”

Han tog et kraftigt sug på cigaretten og skænkede sig en kop kaffe. Det hele gik lidt for hurtigt, så noget af kaffen røg ud på den rødternede dug. Thomsen havde nu siddet et stykke tid og holdt enetale, men han havde faktisk også nogle spørgsmål til Jack.

”Hvorfor er du så interesseret i denne kvinde?” spurgte Thomsen, mens han duppede borddugen med sin hvide serviet.

Jack havde ventet dette spørgsmål. Han satte sig lidt tilbage i stolen, og kiggede Thomsen direkte ind i øjnene.

”For det første er det jo ikke en rar oplevelse at finde en ung smuk pige død, der hvor man arbejder. For det andet så irriterer det mig, at hun bliver glemt hurtigere, end man kan nå at sige sit eget navn. For det tredje, så har hun fået mig til at begynde at tænke igen.”

”Tænke igen, hvad mener du?” spurgte Thomsen. Han vidste ikke rigtigt, hvad han havde forventet af svar.

”Jeg har ikke altid været vejarbejder,” sagde Jack.

”Så meget har jeg regnet ud,” sagde Thomsen tørt.

”Indtil for seks år siden arbejdede jeg i et stort engelsk handelshus, ICB, som handlede med alt indenfor råvarer, lige fra grisemaver til orange juice. Vores kundebase var international, og vi var en af de førende på markedet. Vi havde så store positioner i markedet, at vi i perioder kunne bestemme prisen på en lang række råvarer.”

”Hvad mener du med positioner,” spurgte Thomsen inde fra cigarettågen.

”Med positioner i markedet, mener jeg, at når man køber eller sælger en given mængde af et eller andet, det kan være aktier, obligationer eller valuta, så siger man, at man har en position i markedet.”

”Vil det sige, at det at have en position i markedet ikke siger noget om, at man har købt eller solgt et eller andet. Det siger bare, at man har en eller anden form for risiko?”

Jack så nøje på Thomsen og kunne med tilfredshed se, at han forstod, hvad han talte om.

”Jeg rejste til London, efter at jeg havde afsluttet mine studier i sociologi og antropologi. Dengang i de glade firsere var det ret populært i de store handelshuse, at ansætte folk, som ikke nødvendigvis havde en økonomisk baggrund. Man lærte dem at handle og rådgive indenfor børsverdenen. Dette skete ud fra erkendelsen af, at de kortsigtede kursbevægelser, der sker i finansmarkederne, snarere kunne tilskrives psykologiske årsager end økonomiske. Kortsigtede bevægelser er alt, fra det sekund man har taget en position i markedet og op til nogle uger. Definitionen af hvad der er kort sigt, og hvad der er langt, afhænger af investorens tidsperspektiv. En, der investerer for en pensionskasse, har en helt anden tidsopfattelse, end en der sidder og handler for bankens egne penge,” forklarede Jack.”

Koncentrationen blev brudt af japanerne, der efterhånden var nået igennem flere af husets forskellige snapse. Lydniveauet var blevet hævet adskillige decibel. Den nærmest usynlige tjener kom hen og undskyldte det høje lydniveau fra hjørnebordet. Jack kiggede på tjeneren og sagde, at det var ok, det var jo rart at se nogle japanere lære vores stolte snapsetraditioner at kende, selvom årstiden måske ikke var til det. Der blev bragt vand til bordet, Jack tog en slurk og fortsatte.

”Under alle omstændigheder drejer det sig mest om forventninger og markedspsykologi. Jeg var ganske god indenfor mit felt og udviklede hurtigt en fin sjette sans for hændelser og for at forstå den forventningsdannelse, der var i markedet. Hvad enten man handler aktier, obligationer, valuta eller råvarer, skyldes 10 % af de prisbevægelser, der forekommer, faktiske begivenheder. De resterende 90 % er markedspsykologi. Den gode børshandler er derfor god til at “læse” psykologien i markedet.”

Jack havde talt sig varm. Thomsen tog en ny cigaret, tændte den og lænede sig tilbage i sin stol, mens røgen langsomt, i store skyer, sivede ud af hans mund og næse.

"Jeg var en af de bedste til at læse psykologien i markedet. Jeg ved ikke hvorfor, men jeg startede med at handle alle metallerne, guld, sølv, platin, jern osv. Efter at have handlet metallerne i et par år begyndte jeg at handle "soft commodities", det vil sige kaffe, kakao, sukker, hvede osv. Kaffe blev hurtigt min specialitet. Jeg var en af de få handlere, der kunne tage meget store positioner i markedet. Jeg vidste noget om kaffe."

Jack kæmpede med at holde et lille smil af selvtilfredshed tilbage. Han tog en slurk af sit vand og fortsatte.

"Da jeg boede i London, tjente jeg rigtig mange penge. Selvfølgelig blev der også brugt en del på sjov og ballade. London er jo ikke ligefrem kendt for at være en by, hvor det er svært at få brugt sine penge, men jeg har altid formået at have et fornuftigt forhold mellem indtægter og udgifter." Thomsen havde været så optaget af Jacks beretning, at cigaretgløden brændte hans finger. Han skyndte sig at slukke cigaretten. Jack så på ham og rystede lidt på hovedet, men fortsatte.

"Anyway. Det var i oktober '87, at det store krak i de amerikanske aktier kom. Som et lyn fra en klar himmel faldt aktieindekset i New York med over fem hundrede point. Verdens øvrige børser oplevede den efterfølgende dag et lignende fald. Det var den dag, hvor Mike besluttede sig for at tage sit liv ved at springe ud af et vindue på 28. etage. Jeg sad i nabobygningen og så ham springe. Mike var aktiehandler i en af de største engelske banker. Vi havde kendt hinanden rigtig godt gennem de sidste fire år. Vi spillede squash tre gange om ugen. Vi gik i byen sammen. Vi så på damer sammen. Kort sagt, han var min bedste ven i London.

Da vi var i samme branche, snakkede vi jo ofte børssnak, og jeg vidste, at Mike var begyndt at tage lidt for store positioner. Han havde haft en rigtig god periode, hvor han ramte alt, hvad han rørte ved. Hans "performance" var ubetinget en af de bedste i City. Han var ved at blive "Mr. Hot Shot" eller "Big Swinging Dick", som vi sagde. Han følte sig presset til at udvise bedre og bedre performance, så han var faldet i den klassiske fælde, som florerer i børsverdenen: grådighed. Ikke at grådighed skal tolkes negativt. Det var nødvendigt med en vis portion grådighed, når man arbejder i det finansielle marked. Man skal jo hele tiden lede efter nye muligheder, hvor man kan tjene de næste penge. Problemet var bare, at der var en flydende overgang mellem naturlig grådighed - altså den grådighed der skal til for at fungere i markedet - og at blive alt for grådig. Det kræver, at man som handler skal være meget disciplineret, ellers går det galt. Problemet for Mike var, at hans positioner var blevet større og større og på denne skæbnesvangre dag, havde Mike en position, der ville få A.P. Møller til at ligne en mindre bolchebutik. Dele af hans positioner var selvfølgelig gearet enten gennem brug af futureskontrakter, optioner eller terminsforretninger."

"Det der med bolchebutikken, det kan jeg godt forstå, men det du siger med "gearet", "futures", "optioner" og det sidste du sagde, det skal jeg nok lige have forklaret lidt nærmere," sagde Thomsen.

"En gearet position er enten en lånebaseret investering eller en investering etableret gennem anvendelsen af en finansiel kontrakt. Det er typisk en option eller en futureskontrakt, hvor man kun skal stille sikkerhed på fx 5 % af kontraktens økonomiske størrelse."

"Jeg er ikke helt med. Kan du ikke prøve at give et eksempel?" brummede Thomsen og kløede sig i håret

"Det betyder, at folk reelt "spiller" med tyve gange mere, end de kommer med sikkerhed for. Hvis du fx ønsker at handle for modværdien af en million danske kroner i den tyske Bundkontrakt, skal du som investor typisk komme med 2.500 euro, hvilket svarer til lidt over 18.000 danske kroner. Her er der altså tale om en gearing på 50 gange. En Bundkontrakt vil sige en kontrakt, der er baseret på den lange tyske obligationsrente," skyndte Jack sig at sige for at komme Thomsens spørgende øjne i forkøbet.

"Men fortæl nu, hvad skete der med din ven og hans positioner."

"Mikes position gjorde, at Bank of England måtte skyde kapital ind i banken, for at den ikke skulle gå konkurs. Mike kunne ikke komme ud af sine positioner. Ingen ville købe noget og alle ville sælge. Mike kunne åbenbart ikke klare presset, da han så aktiemarkedet i Europa kollapse. Han sprang ud af vinduet, da aktieindekset var faldet 20 %, og på Mikes position betød det et tab på over to milliarder engelske pund."

Jack sad stille og så eftertænksom ud.

"Når man mister en af sine venner under disse omstændigheder, begynder man at tænke over, hvad det er, man bruger sit liv på. Jeg indså, at jeg havde levet i en utopi - en rus, som ikke havde med virkeligheden at gøre. Jeg måtte væk fra den finansielle sektor. Mikes død fik mig til at stille spørgsmålstegn ved den måde, jeg levede mit liv på.

Som dealer stod jeg op hver morgen kl. 5.30 for at være på kontoret kl. 6.30, når vi ikke spillede squash. Jeg læste aviser, analyser, rapporter og gennemså nattens nyheder fra de fjernøstlige markeder. Kl. 8.30 gik hele showet i gang og varede som regel indtil kl. 19 om aftenen. Derefter var der ofte kundemid-

dage, hvor man fortsatte til ud på de små morgentimer og sjældent gik ædru hjem. Hvis der ikke var kundemiddag, så kunne jeg sidde og bumle en halv time i undergrundsbanen, før jeg kom hjem.

Hjemme var jeg for træt til noget som helst. Jeg kunne hverken læse, skrive eller tænke. Det eneste, jeg kunne, var at se ind i tv'et, og se verden passere forbi.

Efter nøje at have overvejet hvad jeg kunne lide her i livet, måtte jeg erkende, at det eneste tidspunkt, jeg virkelig nød tilværelsen og livet, var, når jeg var ude og rejse. Det burde jo være omvendt. London var ved at kvæle mig, og jeg måtte væk. Jeg havde penge nok til at leve komfortabelt de næste 80-100 år, så det ville ikke blive et problem. Jeg valgte at tage ud og rejse. Jeg rejste over det meste af verden. Hvis jeg kunne lide et sted, så blev jeg der, indtil jeg følte trang til at komme videre. Pludselig en dag var jeg tilbage i Danmark. Jeg havde lyst til at arbejde med noget helt andet, end det jeg havde gjort tidligere. Jeg vidste, at det skulle være i en helt anden verden end den finansielle, men ikke med hvad. I dag, når jeg sidder og ser tilbage på begivenhederne, kan jeg konstatere, at det ofte er tilfældigheder og hændelser, der styrer vores liv, og den retning det kommer til at tage."

Jack tog en slurk at sit vand, stirrede lidt tomt ud i luften, som om han fordøjede betydningen af sine ord.

"Hvis du har så mange penge, så forstår jeg ikke helt, at du gik hen og blev vejarbejder," røg det ud af Thomsen.

"Det er også en lidt mærkværdig historie. Jeg kom ind i hele vejarbejdermiljøet ved et tilfælde. Lige efter jeg var kommet hjem til Danmark fra min rejse rundt om i verden, havde jeg en aften været i byen med nogle af mine gamle studiekammerater. Det havde været en god aften, og vi havde fået rigeligt at drikke. Da

jeg gik hjem fra restauranten, fik jeg lyst til en godnat drink på en café, der ligger på Vesterbrogade, ikke så langt fra hvor jeg bor. Jeg gik op i baren for at bestille en drink.

Ved siden af mig stod denne blonde model med et par silikonebryster af en størrelse, der gjorde det meget svært ikke at kommentere i min tilstand. Hun valgte at misforstå mine intentioner, og inden længe var hendes fyr kommet op til baren. Den gang var jeg ikke så veltrænet, som jeg er i dag, og fyren ville have mast mig til plukfisk.

En lille fyr ved navn Erik dukkede op og fik talt fyren fra at give mig en røvfuld. Han fik mig ud af caféen og hjem i seng. Jeg troede aldrig, at jeg skulle se ham igen, men så en aften nogle måneder senere, var jeg inde på et værtshus i nærheden af Westend. Jeg sad oppe ved baren og fik mig en stille pilsner, da der pludselig kom et par briller flyvende gennem luften og væltede min øl. Det gav et sæt i mig. Jeg vendte mig om og så ud i lokalet. I det ene hjørne blev en lille tæt fyr skubbet bagud af en stor rockeragtig type i lædertøj. Han var mindst to meter høj og havde minimum tredive kilo overvægt i forhold til hans optimale bodymassindeks. Han havde stort rødt utrimmet skæg, adskillige ringe i ørerne, mørke solbriller og et mindre kunstværk af tatoveringer på sine arme," forklarede Jack og fægtede med armene for at understrege dimensionerne.

"Rockeren råbte, at vejarbejdere godt nok var et af de dummeste folkefærd, han nogen sinde havde mødt, mens han skubbede den lille mand bagud. Den lille fyr virkede lettere beruset og satte sig overhovedet ikke til modværge. Rockeren blev ved med at råbe og skubbe til den lille mand, og så fyrede han en lige højre i ansigtet på ham. Den lille mand var simpelthen for nærsynet til at se slaget komme, så slaget gik rent ind på kinden. Jeg troede, at

hans hoved skulle flyve af, men den lille mand blev stående. Rockeren grinede vildt og vendte sig om mod sine kammerater for at høste anerkendelse for det fine slag, men her begik han en stor fejl.

Den lille mand kunne ikke se meget, men han havde tilsyneladende kunnet skimte rockerens bæltespænde, som glimtede i det dunkle lokale. Han gik direkte efter bæltespændet. Hans arme lukkede sig i et jerngreb rundt om livet på rockeren. Den lille fyr klemte al luften ud af ham, stille og roligt. Rockeren slog nogle tamme slag på ryg og hoved, mens han af al magt prøvede at få løsnet den lille mands greb.

Den lille fyr løftede nu rockeren op i luften, mens han klemte endnu hårdere. Der kom nogle halvkvalte råb og skrig fra rockeren, mens han begyndte at blive blå i ansigtet. Den lille mand vendte nu rockeren vandret, mens han fastholdt sit stramme greb. Så knaldede han rockerens hoved lodret ind i bardisken med et brag, der fik alle glas på disken til at hoppe. Lyden af brækket næse overdøvede et kort øjeblik musikken. Den lille mand slap sit greb, og rockeren faldt livløst til jorden med næsen hængende godt nede ad kinden. Fra rockerens næse løb der en stille strøm af mørkerød væske, der samlede sig i en lille pøl på gulvet.

Hans kammerater havde travlt med at samle ham op, mens jeg gik hen og tog fat i Erik. Han fik sine briller, tog dem famlende fra mine hænder og satte dem på sit blodige ansigt, hvorefter han smilede og sagde hej. Jeg foreslog, at vi forlod baren, inden der blev mere ballade. Erik nikkede indforstået. Vi gik hjem til mig, hvor jeg først fik Erik vasket og renset, så godt det var muligt og tilbød ham derefter en øl. Det var sådan, jeg først stiftede bekendtskab med vejarbejdernes verden."

”Lidt af en historie,” grinede Thomsen, mens han tog en ny cigaret.

Jack tog en tår vand og kiggede over på det japanske bord, hvor de var begyndt at synge. Han rystede lidt på hovedet og smilte til Thomsen, idet han fortsatte.

”Gennem Erik blev jeg introduceret til de øvrige vejarbejdere, og inden en uge fik jeg tilbudt et job. Jeg havde på det tidspunkt jo ikke andet at lave, og jeg vidste ikke, hvad jeg ville, så hvorfor ikke prøve vejarbejde. Det er blevet til seks år.”

Thomsen observerede, at Jacks øjne gik på langdistance et kort øjeblik.

”Det er mærkeligt. Når jeg sidder her og beretter om det, der er sket, så kan jeg slet ikke forstå, hvor tiden er blevet af,” sagde Jack vemodigt.

”Vejarbejde er faktisk et udmærket arbejde. Vi begynder tidligt om morgenen og slutter som regel kl. 14.00. Arbejdet er fysisk hårdt, men det tætte sammenhold i arbejdssjakket gør, at man kæmper sig gennem dagen sammen. Tilfredsstillelsen ved denne form for arbejde er, at når dagen er omme, kan man altid se, hvad man har udrettet. Som du jo nok har regnet ud, er dette ikke noget, jeg gør for pengenes skyld. I starten var der ingen af vejarbejderne, der forstod, hvad jeg lavede der, men som tiden gik, og de så, at jeg ikke på nogen måde krævede forskelsbehandling, så blev jeg accepteret. I børsverdenen er det ikke helt på samme måde. Man udretter aldrig noget, man kan se, eller man kan tage og føle på. Det hele er tal på et stykke papir. Det ene sekund er man en helt, det næste er man idiot. Nu har du sgu næsten fået halvdelen af min livshistorie. Og det var jo ikke mig, vi skulle snakke om, vel?”

”Næh!” grinede Thomsen.

”Men det var da en meget god historie. Du har ikke kedet dig.”

”Hvad med dig selv, hvad har du fået årene til at gå med,” spurgte Jack?

”Min historie er mere traditionel. Min far var politimand, hans bror var politimand, så selvfølgelig skulle lille Kurt også være politimand, når han blev stor.”

”Kurt?”

”Ja, det er mit fornavn, men siden militæret har jeg altid heddet Thomsen, intet andet. Selv mine ekskoner har altid kaldt mig Thomsen. Da jeg var færdig i jægerkorpset, mente familien, at jeg skulle i politiet, så derfor søgte jeg ind. Jeg har nu været der i 25 år, heraf de sidste ti i kriminalpolitiet. Som du kan høre en meget ligefrem karriere. Dog må man til gengæld sige, at på den private front har det været mere begivenhedsrigt med ekskoner og børn, men det er for lang en historie at tage nu.”

Kaffen var blevet kold, så Jack bestilte en ny kande. Tjeneren kom med den indenfor et minut og skænkede den dampende varme kaffe til dem begge.

”Hvorfor kan du ikke bare lade denne historie ligge?”

Jack lod spørgsmålet hænge i luften et øjeblik. Hans hænder kørte gennem det tætte hår, mens han tænkte over, hvordan han skulle formulere sit svar.

”Da jeg fandt pigen, Miranda, følte jeg, at jeg begyndte at tænke igen,” sagde Jack med stor alvor i stemmen.

”Det var længe siden, at min hjerne for alvor havde haft noget at arbejde med. Er du klar over, hvor mange mennesker, der går gennem store dele af deres liv uden at tænke over, hvad de laver? Når de så endelig begynder at tænke over, hvad de laver, hvordan deres liv er, så er det for uoverskueligt for dem at ændre

deres tilværelse - og så lever de videre, som de altid har gjort. De fortrænger eller undgår de relevante spørgsmål, som de løbende burde stille sig selv om deres egen tilværelse. Men jeg har taget konsekvensen af fundet af Miranda. Jeg vil finde ud af, hvem der dræbte hende og hvorfor? Og under alle omstændigheder var tiden alligevel inde til at holde op som vejarbejder."

Thomsen kiggede på Jack og var ikke i tvivl om, at han mente, hvad han sagde. Et eller andet sted følte han stor sympati for Jacks måde at agere på. Det var ikke mange mennesker, han havde mødt, der var villige til at gå de ekstra skridt, det ofte kræver, hvis man vil til bunds i noget. Thomsen havde stor respekt for vedholdenhed og søgen efter retfærdighed. Det var de ting, der drev ham selv fremefter.

Han fandt en ny cigaret frem og tændte den. Gløden blussede voldsomt op, da han tog det første kraftige sug på cigaretten. Han hev røgen helt ned i lungerne. Thomsen så eftertænksom ud og lænede sig ind over bordet, som om han ville hviske en hemmelighed til Jack.

"Jeg vil gerne forsøge at hjælpe dig. Men jeg må lige have lov til at tænke over, hvordan jeg kan hjælpe dig."

Jack nikkede og forstod godt Thomsen.

"Jeg ser også gerne, at drabsmanden bliver fanget. Men når en sag bliver henlagt og ens overordnede finder ud af, at man stadig beskæftiger sig med den, så bliver de irriterede. Men lad mig tænke over det."

"Jeg har lige et spørgsmål, som jeg håber, du kan besvare for mig?"

"Mirandas tatovering," sagde Jack og ventede et øjeblik inden han fortsatte. "Er det noget, I har undersøgt nærmere?"

”Hm, det kan jeg godt svare på,” sagde Thomsen. ”Vi har undersøgt tatoveringen. Hos retsmedicineren sagde man, at det var en ældre tatovering, som var mindst fem år gammel. Vi undersøgte motivet hos seks eller syv tatovører på Vesterbro. Det var en tatovering, der var kendt i hele verden. Vi har endda spurgt politiet i Rio, om det var en speciel tatovering, og de fortalte os, at mange unge piger fik lavet sådan en - specielt unge købepiger – du ved, ludere.”

”Jeg er med, hun lignede jo ikke just en pædagogmedhjælper. Kan du hjælpe mig med et billede af pigen samt et af hendes tatovering?”

”Jeg skal som sagt lige tænke over, hvordan jeg kan og vil hjælpe dig, så vender jeg tilbage,” sagde Thomsen, mens han rejste sig fra bordet.

De gav hinanden hånden og sagde farvel ude på den trafikerede St. Kongensgade, hvor bilkøer, larm og bilos udgjorde den centrale del i gadens billede.

Jack besluttede sig for at spadsere. Lidt bevægelse og luft ville gøre godt efter at have siddet ned og drukket og spist i knap tre timer. Han ville gå ned ad Store Kongensgade, til højre ned ad Dronningens Tværgade, gennem Kongens Have til Gothersgade, hvor han havde fundet Miranda. Det føltes stadigvæk lidt underligt at kunne sætte navn på pigen. Turen gennem Kongens Have på en lun sommerdag var altid en oplevelse værd. Pigerne så bedre og bedre ud år for år, og de havde mindre og mindre tøj på.

På en lun sommerdag kunne Jack godt undre sig over, hvordan danskerne overhovedet fik tid til at passe deres arbejde. Da han nærmede sig stedet i Gothersgade, hvor han havde fundet pigen, gik det op for ham, hvor tilfældigt det havde været. Folk

spadserede hen over stedet, uden at ane, at halvanden meter nede under fliserne kunne der have ligget en død, nøgen kvinde med røde negle, som hed Miranda.

4

Det var otte år siden, Jack sidst havde været i Rio de Janeiro. Han elskede Brasilien. Rio var indbegrebet af latinamerikansk skønhed, på godt og ondt. Han boede altid på La Copacabana Hotel, når han var i Rio.

La Copacabana Hotel var bygget i tung engelsk stil. Det var en otte etagers hvid bygning med vinduer i mørk mahogni fra de brasilianske regnskove. Store palmetræer flankerede indgangen til hotellet, som bestod af massive tempelsøjler med en kæmpe døråbning i midten, der konstant var bevogtet af en hær af tjenere iført hvide jakker, handsker og sorte bukser, selv når det var fyrre grader varmt. Tjenerne fulgte gæsternes mindste bevægelser, som et rovdyr der iagttog sit bytte.

Kun få hundrede meter fra hotellet kunne man finde en af Rios utallige favelaer, hvor små skure bygget af blik, brosten, plastikposer og gammelt tømmer blomstrede op af jorden, som champignoner i muld. Her levede fattige brasilianske familier side om side med eksklusive hoteller og moderne lejlighedskomplekser. Det eneste, de havde til fælles, var Copacabana-stranden og havets gratis glæder. Copacabanaen havde sit eget liv med egne cyklusser. Om dagen var stranden centrum for strandfodbold, vuggende hofter i meget små bikinier og caipoira'ens mystiske dans til latinamerikanske sambarytmer. Turisterne samledes ofte i store cirkler rundt om de udøvendes dans, som på forunderlig og hypnotisk vis var en blanding af kampsport, dans og leg.

Når tusmørket havde lagt sig, begyndte mere eller mindre interimistiske småboder at pible frem. Det ene øjeblik var de der